

По цей бік неба

Інтерв'ю з Оленою Медведєвою

Олена Медведєва народилася та проживає в Рівному. За фахом юрист, журналіст. Працює у Міжнародному благодійному фонді «Клуб "Майбутнє"» літературним редактором та координатором клубів Рівненщини. Засновник та головний редактор видавництва «Креативна книга», автор проекту «Вишитий "Кобзар"», автор книг для дітей.

Заміжня. Матір двох дітей.

Сьогодні нашою гостею є авторка багатьох чудових матеріалів, які неодноразово друкували на шпальтах часопису «Слово вчителю». Це дитяча письменниця, майстриня і педагог, керівник і організатор, турботлива мама і щира християнка — Олена Медведєва.

— Один із політиків нещодавно сказав: «Якщо ми будемо дивитися на нашу країну, як на землю наших батьків і дідів, то нам буде важко знайти порозуміння. Дивімося на неї, як на землю наших дітей і онуків». Олено, як би ти прокоментувала цю думку саме як координатор «Клубу "Майбутнє"»?

— Цікава теза. Тут, очевидно, йдеться про історію. Те, що в нас було, не буде нас об'єднувати. Воно буде нас роз'єднувати, і ми будемо сваритися. Але якщо ми будемо дивитися на нашу землю, як на територію наших дітей, то, не виключено, що сваритимемося ще більше. Батьки часто надмірно турбуються про своїх чад. Кілька разів я особисто була свідком того, як молоденькі мами не знаходили спільного знаменника й створювали конфлікт у пісочниці, тому що кожна хотіла, щоб її улюблене дитя було в центрі, а тут прийшло інше, не менш улюблене, і встромило свою лопатку. Знаю, що й у школі між батьками трапляються непорозуміння через дітей. Тому я вважаю, що наша турбота про майбутнє повинна розпочинатися з турботи про сьогоднішнього. Ми можемо виховувати наших дітей, але не виховувати самих себе. І це дуже велика помилка. Ми хочемо, щоб наші діти були чесними, відповідальними, цілеспрямованими, а на себе просто махаємо рукою, мовляв, які вже є. Лише з турботою про сьогодні, з ретельним, як під мікроскопом, поглядом на сьогоднішнього, ми зможемо будувати майбутнє. Коли ми працюватимемо над собою, тоді ми правильно будемо працювати з дітьми, бо не тільки ми дітей виховуємо, діти також і нас виховують. За таким принципом діють наші клуби, акцентуємо увагу на сьогоднішньому з думкою про майбутнє.

— Отже, що «Клуб "Майбутнє"» робить сьогодні для дітей та дорослих?

— Ми постійно проводимо семінари для дитячих служителів з метою формування і збагачення їхнього внутрішнього духовного світу. Лише людина, яка духовно зростає, яка вміє чути Бога, яка налаштовує своє серце на слухання Слова Божого, може передати й навчити цього інших. Дитячі служителі, які працюють у клубах «Майбутнє», — це унікальні люди, обдаровані, працьовиті, які не на словах люблять Бога і дітей.

Ну, хоча б такий факт, усі ці люди — волонтери, вони працюють на своїх роботах, а заняття відбуваються у вихідні, щосуботи, і для того, щоб щотижня готувати урок християнської етики, якість свято, інсценізацію, бесіду чи дискусію, треба докласти чимало зусиль.

Зазвичай клуби створюють дуже просто, можна сказати, що вони виникають природно. Скажімо, у якійсь місцевості зібрався колектив людей, які мають бажання займатися з дітьми, є місце і є діти, які охочі до таких занять, — от і розпочинається клуб.

Хоча ми не ставимо суворих вимог до програми, але пропонуємо перевірений варіант: гурткова робота (рукоділья, музика, спорт тощо), урок християнської етики (біблійний урок), спілкування (під час якого діти можуть показати свої таланти, почути проповідь, пограти в ігри, переглянути виставу).

— Хто започаткував цю справу?

— До нас у Рівне приїхали гості із Запоріжжя, які вже кілька років займалися цією справою. Вони запропонували нам долучитися до цього руху. Сьогодні благодійний фонд «Клуб "Майбутнє"» очолює прекрасна сім'я — Юрій Миколайович та Галина Василівна Кіпоті. Діти потребували й потребують уваги, особливо в селах. У містах є Палаці молоді, студії, секції при школах, а в селах цього немає.

Важливим моментом у нашій роботі є те, що зустрічі з дітьми проводяться регулярно. Кожний педагог знає, що систематичні заняття — це запорука успіху. Коли відбуваються систематичні зустрічі — налагоджуються стосунки, діти більше починають довіряти старшим колегам, ділитися своїми проблемами та шукати поради, а наставник-християнин може дати справді хорошу й своєчасну пораду.

— Яка кінцева мета цього служіння дітям?

— Напевно, можна вважати наше завдання виконаним, коли дитина починає вважати себе християнином і вирішує жити християнськими цінностями.

— Ваші діти також були учасниками клубу?

— Так, звичайно, і учасниками, і помічниками. Як батьки, ми дуже раді, що наші діти — християни, готові відстоювати й пропагувати свою християнську позицію, що Біблія для них є цінністю. Андрійко закінчує 11 клас. Настуся завершує навчання у виші, вона педагог, перекладач.

— Це знайомі імена для наших читачів, адже ми друкували в часописі оповідання Андрія Медведєва, фотографії Анастасії Медведєвої. Як Вам удалося виростити таких обдарованих, творчих дітей? Поділіться, будь ласка, секретами виховання.

— А секретів, як таких, і немає. Просто завжди намагалися жити за Божими заповідями. Єдине, чого прагнули й про що молилися, щоб розвивитися ті дари, які Господь заклад у наших дітях.

Зазвичай ми застосовуємо до дітей ті методи виховання, за допомогою яких виховували нас самих. Вдячна своїм батькам за те, що поважали мою свободу, мій вибір. Пам'ятаю, у дитинстві ми багато листувалися, і жодного разу мої батьки не відкрили конверта, адресованого мені. Настільки поважали нас, дітей, нашу особисту територію. Діти можуть мати власну думку, власні погляди й уподобання, не все може бути нам до вподоби, але це наші діти й ми ніколи не повинні їх зрікатися. І вони повинні завжди знати, що ми за них, ми на їхньому боці.

«Клуб «Майбутнє»» розпочав свою діяльність у 2003 р. для допомоги батькам, з метою пошуку творчого потенціалу, розвитку, самореалізації особистості їхніх дітей та підлітків, формування змалку їхніх духовних і моральних цінностей.

Діяльність клубів швидко поширилася по всій території України, та найбільше в Запорізькій, Одеській, Херсонській та Рівненській областях. Сьогодні вже майже 11 тисяч дітей відвідують щотижневі зустрічі Клубу. Це клуби для дітей віком від 7 до 15 років, у яких вони активно розвивають свої інтелектуальні, фізичні й творчі здібності.

Найголовніше: «Клуби «Майбутнє»» засновано на християнських цінностях. Тут діти знайомляться з Живим Богом, Його творінням та впливом на всю історію людства. Наші клуби працюють не тільки протягом навчального року, але й на літніх канікулах. Ми проводимо влітку дитячі денні табори.

Коли ти проходиш через складні життєві обставини й розумієш, що твої батьки з тобою, це дуже допомагає. Мій батько любив повторювати: «Будь людиною, і ти ніколи не програєш». Але «бути людиною» — це завжди собі в мінус, ти намагаєшся зберегти стосунки й це не завжди тобі вигідно, доводиться чимось жертвувати й навіть щось втрачати. Однак саме таку батьківську науку ми передаємо своїм дітям.

— А як відбулася твоя зустріч з Ісусом Христом? Хто посприяв цьому?

— Християнських клубів тоді ще не було. І до церкви мене ніхто не запрошував. Просто прийшло бажання шукати Бога. Раптовим спалахом у душі. Це було двадцять років

тому, але добре пам'ятаю те відчуття, коли ти ніби зрозумів, що Бог існує, і відчуваєш, що треба в якийсь спосіб Йому поклонитися. Але як це робити? Виявилось, що в десяти хвилинах ходьби від мого батьківського дому є церква. Там я знайшла свою духовну сім'ю. Там мені запропонували моє перше служіння — у християнській радіопередачі «Там, де чекають». Після десяти років роботи на радіо почала займатися з дітками в недільній школі. І ось уже десять років у дитячому служінні.

Табірна команда

— Олено, знаю, що ти не лише координатор клубів, але й відповідальна за недільну школу у своїй церкві, займаєшся організацією та проведенням дитячих церковних свят, літніх християнських таборів, до того ж є автором низки програм і посібників. Звідки черпаєш натхнення?

— Передусім, у Божому Слові. Один із моїх улюблених біблійних текстів — «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Флп. 4:13).

Я намагаюся слухати Бога з першого разу. Можливо, через це я буваю рішучою, охочою діяти.

А для того щоб працювати з дітьми, треба любити Бога і дітей. І не боятися. Кожна людина помиляється, не без того, але діти — це такий народ, який розуміє і прощає, якщо бачить, що ти їх любиш.

Андрій та Анастасія Медведєви

Я викладала в недільній школі для дітей різного віку, від трирічок до підлітків. Коли ж закінчувався навчальний рік, бралася за складання програм. Допомагали мені в цьому самі ж діти. Часто розпитувала, що зараз їх цікавить, які проблеми хвилюють, на які запитання шукають відповіді.

— З дітьми якого віку тобі найлегше працювати?

— З тими, які хочуть спілкуватися, які до тебе горнуть. Це не залежить від віку. Ти можеш щось передати лише тій дитині, з якою відчуваєш душевну спорідненість. Це важко пояснити. Воно є і все. Зараз зустрічаюся з дорослими дівчатками й вони згадують наші заняття, розповідають, як біблійні уроки допомогли їм зрозуміти, що добре, а що погано, що правильно, а що — гріх.

Вишитий «Кобзар»

— Цей випуск часопису присвячений притчам Ісуса Христа. Ти теж використовуєш цей жанр у своїй творчості. Чим він тебе приваблює?

— Звичайно, я ніколи не порівнюю свої притчі з притчами Ісуса Христа. Але, як жанр, притчі дуже близькі мені. Був час, коли я молилася, аби Господь відкрив мені той жанр, у якому я повинна працювати, адже завжди приємно бути на тому місці, на якому хоче бачити тебе Господь. Коли ти на своєму місці — буде результат. Не хочеться робити від себе, не хочеться бути бубоном порожнім.

Зараз люди, особливо діти та підлітки, не звикли багато читати, тому важливо подати їм істину, перш ніж вони встигнуть втомитися від читання. Зазвичай пишу короткі твори. Та все ж при слові «притчі» стає так тепло на душі...

— Як чоловік ставиться до твоєї діяльності?

— У мене дуже хороший чоловік. Він терплячий, турботливий, з гарним почуттям гумору. Коли його самого про це запитують, відповідає коротко: «Я не заважаю». Але насправді він дуже допомагає. Зараз, коли набула популярності «Креативна книга», почали організовувати виставки і йому ж доводиться це все завантажувати-розвантажувати, то він жартує: «Переходь на мініатюри, щоб легше було носити». Він — музикант, професійний звукорежисер і дуже багато, наголошую, багато, працює. Якщо людина не працює, вона не розвивається, вона стає порожньою для добра, і тоді її заповнює егоїзм, постійне незадоволення життям, роздратування, навіть агресія. Вона бачить в усіх самі лише недоліки. А людина, яка працює, має мету, досягає результату, тішиться результатом, далі знову ставить ціль і знову рухається вперед.

Чорною ниткою завтовшки 1 мм за допомогою техніки «стебнівка» вишито кожну букву всіх творів, які ввійшли в «Кобзар» 1840 р. видання: «Думи мої», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка» («Нащо мені чорні брови»), «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч». Вишиті на канві «дикий льон» сторінки, яких загалом 48, прикріплені до листків із повсті розмірами 36,5x26 см і скріплені за так званним японським старовинним методом переплетення книг. Між ними вміщено кольорові та монохромні вишиті репродукції ранніх картин Тараса Шевченка, у тому числі «Катерина», «Тополя», «Автопортрет», «Звільнення апостола Петра із темниці». Обкладинка фоліанта обтягнута світло-коричневою шкірою, на якій золотистими нитками вишито автограф Тараса Шевченка й назву збірки.

Щодо моєї творчості, чоловік не те, що критичний, але завжди дає оцінку й говорить так як є. Сторонні люди, можливо, боячись образити, можуть промовчати, не завжди вкажуть на недоліки, а вони ж є, і їх потрібно усувати. То він мені в цьому дуже допомагає.

— Мабуть, зараз саме час розповісти про видавництво «Креативна книга».

— У час, коли інтернет, комп'ютерні ігри заповнюють дитячі душі, хочу захопити дітей до читання та творчості. Спочатку з'явилася ідея зробити бібліотеку вишитих казок. Вишили одну, другу... і захотілося чогось нового. На сьогоднішній день до нашої колекції входить 18 арткниг: вишиті — «Їжачок Сто Голочок» та «Сніжинка-Даринка», бурштинова — «Сон — син соняха», різьблена на дереві — «Легенда про Рівне», випалена на дереві — «Сонячна веселка», солом'яна — «Метеликові ножиці», бісерна — «У парі з Ангелом», в'язана — «В'язана киця», мереживна (плетена гачком) — «Руки», м'яка (виготовлена з цупкої тканини) — «Кольорова тінь», гербарна — «Червона гербера», книга-бати́к — «Доля», вербова — «Живі парасолі», шкіряна — «Абеткове дерево», книга-будиночок «Різдвяна зоря», книга-криниця «Два джерела», праска-казка «Старовинна праска», книга-млин «П'ять мішків», книга-іграшка «Зимові каруселі», а також вишитий «Кобзар» Тараса Шевченка, створений за факсимільним виданням 1840-го року.

Усі ці книги виготовлені в єдиному примірнику, вони знайомлять свого читача одночасно з текстом і традиціями українського декоративно-ужиткового мистецтва. Автором текстів більшості казок є наш син Андрійко.

У створенні книг допомагали рівненські майстри та художники: Олександр Каленюк, Наталія Серветник, Анна Тимошок, Наталія Дишкант, Петро Гордійчук, Роман Пузиченко, Наталія Качановська, Наталія Яшук та інші.

Творчий доробок Олени Медведєвої:

- «Будиночок мого серця» — посібник для наймолодших та книга для вчителя;
- «Віч-на-віч із правдою» — духовні бесіди з підлітками;
- «Свій до свого зі своїм» — матеріал для проведення християнського українського дитячого табору;
- «Люблю Ісуса» — навчальна програма для дітей;
- «Золоте Курча» — казки для дітей молодшого віку;
- «По цей бік неба» (у 2-х т.) — листи матері до дитини.

— На святкуванні Шевченківського ювілею в Києві прозвучало побажання — прочитати за наступний рік дві книги — Біблію і «Кобзар». Як, на твою думку, пов'язані ці дві книги?

— Якщо вірити статистичним даним, то в Україні за накладом перше місце посідає Біблія, друге — абетка, третє — «Кобзар» Шевченка. Біблію потрібно читати для того, щоб бути християнином, а «Кобзар» — для того щоб бути українцем. Біблія вчить відвертості та відповідальності перед Богом і перед собою, а «Кобзар» — і перед собою, і перед своїм народом.

Шевченко — максималіст і дуже відверта та щира людина, він пише про Бога так, як розуміє, як відчуває. Як на мене, то у вірші «До Основ'яненка» чітко висловлене ставлення Шевченка до Божого Слова:

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине...
От де, люде, наша слава,
Слава України!
Без золота, без каменю,
Без хитрої мови,
А голосна та правдива,
Як Господа Слово.

— Поділись своїми планами на майбутнє?

— Ідей багато. Звичайно, планую далі працювати над книгами. Але не для масовості, не для кількості. Хай я менше напишу, але так, як живу, як розумію, хай це буде зменька, але це буде щирість-щирість. Кожна книга, кожне оповідання, кожна ідея живе в мені й турбує мене, не дає мені спокою доти, доки не матеріалізується, не заживе самостійним життям. Через кілька тижнів світ побачить нова книга «По цей бік неба» (друга частина). А ще в мене є мрія, така велика, що аж страшно говорити, — хочу вишити Євангеліє. Прокладаючи стібок за стібком, ти настільки глибоко занурюєшся в текст, в ідею, задум письменника, що повністю цим проймаєшся, цим живеш. І мені хочеться так глибоко зануритися в Слово Боже.

— Наостанок, твоє побажання читачам.

— Побажання читачам — читати. Читати якнайбільше і вдумливо. Читати світову та українську класику, духовну літературу, та головне — Біблію.

Розмовляла Надія Доля